

Hồi 4

Gặp gỡ nhau, lại sẵn quen nhau

Vũ Văn Kỳ thông minh tuyệt đỉnh, nghe Nhạc Long Phi nói đã hiểu rõ dụng ý chàng, trong bụng tuy cảm thấy ấm áp nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên cười nói:

- Long ca ca, người này anh khí bức nhân, phong hoa bất tục, tiểu muội muốn kết bạn với nàng.

Nhạc Long Phi cười nói:

- Kỳ muội muốn kết bạn với cô nương đó, thì trong lúc hai bên đang cùng chơi thuyền trên hồ thiếu gì cơ hội, bây giờ ta còn đến Động Đình hồ tế điện lão bá đã, đó là điều cần thiết nhất.

Vũ Văn Kỳ cũng lấy làm phải, nên không nói nữa.

Thuyền tới Động Đình Sơn, Nhạc Long Phi dặn lái đò chờ một lát, rồi đem vàng hương nến sáp đã mua sẵn từ trước, cùng Vũ Văn Kỳ tới Vọng Minh Cư, tìm phần mộ Vũ Văn cư sĩ.

Lục Trảo Thần Ứng Cừ Trọng Đạt quả không nói sai, giữa khoảng mấy cây tùng, trúc trên sườn núi nhỏ phía sau Vọng Minh Cư quả nhiên có một nấm mộ mới đắp, cao chừng ba thước, trên mộ không có mộ chí hoặc dấu vết gì cả.

Vũ Văn Kỳ cha mẹ mất sớm, coi bá phụ như cha, hướng chi cũng lại là người chí hiếu, nên vừa trông thấy nấm mộ không sao nén nổi bi thương, rú lên một tiếng, nằm phục xuống đất, vạt áo trắng đã đầm đìa nước mắt.

Nhạc Long Phi cũng biết người ta trong lúc quá đau đớn, cứ nên để cho khóc thỏa sức, nếu cố ngăn cản đè nén, thì dễ sinh trầm uất, hại cho thân thể. Vì vậy chàng ngồi yên, mặc cho nàng tha hồ gào khóc, mãi khi nàng khóc hết cả hơi, khan cả tiếng, chàng mới đứng lên, đốt giấy vàng mã, rồi khẽ nói với Vũ Văn Kỳ:

- Kỳ muội cố nén bi thương, chúng ta hãy đứng trước mộ lão bá cùng lập lời thề có nên chăng?

Vũ Văn Kỳ khóc đến nỗi đầu óc mê man, nghe lời Nhạc Long Phi nói, nàng hiểu nhầm, bất giác đôi má đỏ bừng, cau mày hỏi:

- Long ca ca muốn lập lời thề gì?

Nhạc Long Phi nghe giọng nói của Vũ Văn Kỳ, biết là nàng hiểu nhầm ý mình, bất giác cũng đỏ mặt, vội nói:

- Ngu huynh muốn Kỳ muội đứng trước mộ lão bá cùng thề xin tự tay báo thù cho lão bá, và nguyện noi chí lớn của người găng sức mưu trừ giặc Mãn, lấy lại giang sơn.

Khẩn xong cắm hương lên mộ, cùng Vũ Văn Kỳ song song quỳ lạy, khấu đầu ba lượt, rồi mới đứng lên.

Vũ Văn Kỳ nhìn xung quanh, rồi ngậm ngùi nói với Nhạc Long Phi:

- Gia bá đã mất, không biết ngày nào chúng ta mới trở lại chốn này, tiểu muội muốn ở lại một đêm để tưởng nhớ, Long ca ca dặn lái thuyền hãy tạm về, sáng mai lại đây được không?

Nhạc Long Phi gật đầu:

- Kỳ muội thuần hiếu chí tình, khiến người sinh kính mộ, đêm nay chúng ta ngủ ở trước một lão bá, canh mộ cho người càng tốt.

Nói xong ra bờ hồ cho lái thuyền về, rồi hai người thủng thẳng dạo quanh hồ ngắm bóng tà dương, mãi cho tới khi màn tối buông dần, sao khuya lấp lánh, mới trở về trước ngôi mộ Vũ Văn cư sĩ xếp bằng tròn tĩnh tọa.

Bấy giờ trời đã vào cuối xuân sang hè, nhưng gió hồ hun hút, đêm vẫn lạnh như băng.

Nhạc Long Phi ngoảnh trông Vũ Văn Kỳ thấy nàng nhắm mắt ngồi yên sợ nàng bị lạnh, bèn cởi chiếc áo xanh của mình nhẹ nhẹ khoác lên vai nàng.

Không ngờ chiếc áo vừa chạm vào vai, Vũ Văn Kỳ đã giật mình mở bừng đôi mắt.

Không phải nàng giật mình vì thấy Nhạc Long Phi khoác áo lên cho mình mà vì nàng nghe thấy tiếng chân người đi trên bờ hồ ngay phía trước ngôi Vọng Minh Cư.

Nhạc Long Phi nhếch cao đôi mày, khẽ nói nhỏ vào tai Vũ Văn Kỳ:

- Kỳ muội, ta đã liệu trước thế nào sau khi Cừu Trọng Đạt chỉ mộ Vũ Văn cư sĩ cho ta rồi, cũng đoán là ta sẽ về đây tế mộ nên có thể hấn sẽ cho người mai phục sẵn, không ngờ mãi đến lúc này mới thấy động tĩnh.

Vũ Văn Kỳ lấy tay vỗ vào chiếc áo xanh của Nhạc Long Phi, thấy chàng đối với mình ân cần như vậy trong bụng cảm kích vô cùng, thấy chàng nói vậy, nàng khẽ mỉm cười nói:

- Long ca ca đừng có quên lời Tây Môn sư thúc dặn dò, trong vòng mười ngày, không được dùng tới chân lực, nên võ luận kẻ kia là ai, cứ để mặc muội xử lý, nhân thể để ca ca coi ngón Thiên Nữ Tán Hoa Thủ và môn Long Tu Nghịch Huyết Trâm của ân sư tiểu muội truyền thụ.

Nhạc Long Phi cũng khẽ cười nói:

- Tôn sư danh liệt Trung Châu Song Tuyết, uy chấn võ lâm, đệ tử tất nhiên đều là cường binh dũng tướng, còn gì phải nói...

Nói đến đây lại nghiêng tai nghe ngóng, chợt ngạc nhiên khẽ nói:

- Kỳ muội, người đang đi tới đây hình như không phải là bọn ung khuyến Thanh đình, sao lại chỉ đi đi lại lại quanh quẩn trước Vọng Minh Cư mà không ập vào đây ngay?

Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Chúng không ập vào thì để muội coi thử xem sao?

Nói xong đưa trả Nhạc Long Phi chiếc áo, rồi khẽ lắc mình một cái, y như một luồng khói, nhảy tuốt lên nóc Vọng Minh Cư nằm phục xuống mà không hề phát ra một tiếng động nhỏ.

Nhạc Long Phi cũng vận dụng công lực vào hai chân nhẹ nhàng nhảy lên theo, dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm hỏi Vũ Văn Kỳ:

- Kỳ muội có trông thấy ai không?

Vũ Văn Kỳ cũng dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm đáp lại:

- Chúng ta thiết có duyên, bóng giai nhân lúc nào cũng lảng vảng trước mắt.

Nhạc Long Phi giật mình hỏi:

- Kỳ muội nói thế chẳng lẽ lại chính là thiếu nữ ta gặp bên hồ hồi chiều chẳng?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu và chỉ cho Nhạc Long Phi xem, Nhạc Long Phi nhìn theo, quả nhiên thấy trên một tảng đá ở phía ven hồ có một tà áo đang phấp phới bay.

Yên lặng giây lâu, thiếu nữ từ phía sau tảng đá đi ra, thỉnh thoảng lại ngẩng mặt trông sao trên trời, có vẻ như đang chờ đợi.

Vũ Văn Kỳ phục ở bên cạnh Nhạc Long Phi khẽ ghé tai cười nói:

- Đố Long ca ca đoán được thiếu nữ đêm khuya canh vắng một mình quanh quẩn quanh đây là đợi kẻ thù hay là đợi tình nhân?

Nhạc Long Phi mỉm cười đáp:

- Về vấn đề này khó đoán lắm, ngu huynh xin nhường Kỳ muội đoán trước.

Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Theo ý muội thì chắc nàng đợi tình nhân.

Nhạc Long Phi hỏi:

- Sao muội biết?

Vũ Văn Kỳ đáp:

- Nếu đợi kẻ thù sao nàng không mang theo binh khí, chỉ có hai tay không?

Nhạc Long Phi lấy tay chỉ ra phía hồ và nói:

- Kỳ muội đoán đúng lắm, chẳng phải tình nhân nàng đang đến kia?

Vũ Văn Kỳ chú ý nhìn theo, chỉ thấy một chiếc thuyền thoi từ phía ngoài hồ bơi lại gần, cách bờ chừng hơn một trượng, rồi một vị Bạch y thư sinh thông thả đáp sóng tiến vào bờ.

Vũ Văn Kỳ thấy thế giật mình kinh sợ, lại ghé gần Nhạc Long Phi khe khẽ nói:

- Long ca ca, môn khinh công Lăng Ba bộ tuy thuộc phái thượng thừa, nhưng hỏa hầu nông sâu đều do bước chân nhanh chậm, người thư sinh áo trắng này bước đi ung dung chắc chắn, đi dưới nước như trên đất bằng, công lực rõ ràng là tới bậc tứ hỏa thuần thành.

Nhạc Long Phi gật đầu:

- Người này đích xác là một vị võ lâm kỳ khách, có cái thân thủ tuyệt thế, chúng ta nên dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm mà nói chuyện đừng làm kinh động tới họ.

Lúc này Bạch y thư sinh đã vào tới bờ, dưới ánh sao lấp lánh, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ trông rõ người tuổi trạc ba mươi mốt, ba mươi hai, dung mạo khôi ngô đẹp đẽ, nhưng trong cái đẹp có ẩn giấu nét thâm độc nham hiểm, tay gã cầm chiếc quạt trắng, hơi dài hơn quạt bình thường một chút.

Tử y thiếu nữ đứng tựa vào một tảng đá hình thù kỳ dị trên bờ Thái Hồ, thấy bạch thư sinh tới, cũng vẫn thản nhiên như không để ý.

Bạch y thư sinh tới trước mặt thiếu nữ mỉm cười, vòng tay nói:

- Lãnh cô nương đã nghĩ kỹ lại chưa?

Tử y thiếu nữ đưa mắt nhìn một lượt rồi nói:

- Ta nghĩ kỹ rồi, kết quả cũng như lần trước là không chấp thuận.

Bạch y thư sinh nhướng cao đôi mày, như định làm dữ, nhưng lại cố nén, gượng cười nói:

- Lãnh cô nương, ta đã nói nhiều nhất là thỉnh cầu cô nương ba lần, lần này mới là lần thứ hai, còn lần cuối cùng nữa, xin cô nương nhớ cho rằng cô nương chỉ còn một dịp cuối cùng nữa thôi.

Tử y thiếu nữ "hừ" một tiếng lạnh lùng nói:

- Ta khuyên người không nên phí thì giờ, người nên bỏ lần thỉnh cầu cuối cùng đó đi thì hơn.

Bạch y thư sinh thốt nhiên cười ha hả:

- Không khi nào ta bỏ, người ta có câu rằng: "Bất đao Hoàng Hà bất tử tâm", Âu Dương Bình này quyết không tin cô nương có quả tim sắt đá, trước sau không ai lay chuyển nổi.

Ba chữ Âu Dương Bình làm cho Vũ Văn Kỳ giật mình, khẽ dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Nhạc Long Phi:

- Không trách vị thư sinh này có cái công lực kinh người như thế, thì ra hẳn chính là Bạch Cốt phiến Âu Dương Bình trong bọn Càn Khôn Lục Ác.

Nhạc Long Phi nghe nói nghĩ thầm: "Gã Âu Dương Bình này trừ cái tướng mạo nhìn kỹ có vẻ nham hiểm, còn ngoài ra phong tư cũng tuấn tú bất tục, danh vọng lại cao, vậy mà thiếu nữ họ Lãnh kia dám khăng khăng cự tuyệt lời yêu cầu của hắn, kẻ cũng hiếm có, không biết lai lịch nàng là ai..."

Vừa nghĩ tới đây, Tử y thiếu nữ lạnh lùng nói với Âu Dương Bình:

- Người đã nhất định giữ điều thỉnh cầu cuối cùng đó thì mặc người, nhưng người có dám tin chắc rằng người còn tìm thấy ta không?

Âu Dương Bình đáp:

- Cô nương đi tới chân trời, ta tìm đến chân trời, cô nương đi tới góc biển, ta cũng tìm tới góc biển.

Tử y thiếu nữ cau mày nói:

- Ta sẽ ra đảo Độc Long.

Âu Dương Bình cười nói:

- Ta cũng sẽ ra đảo Độc Long tham dự Nam Hải Anh Hùng hội một thể.

Tử y thiếu nữ bị hấn những nhiều không biết cách làm gì được, bèn ngửa mặt trông sao rồi nói:

- Ta đã hứa mỗi lần gặp ngươi không quá một canh giờ, bây giờ đã quá nửa canh giờ rồi, ngươi nên đi về đi là vừa.

Âu Dương Bình gật đầu cười:

- Lãnh cô nương an tâm, Âu Dương Bình này nói một thì không bao giờ thành hai, trước khi cô nương nhận lời chung sống đến răng long tóc bạc, ta quyết không làm phiền gì cho cô nương, ta sẽ đi ngay.

Tử y thiếu nữ thở dài một tiếng:

- Ngươi là một người có danh vọng, võ công giỏi, đối với ta rất tốt, chỉ tiếc là ta không thể yêu ngươi được.

Âu Dương Bình không biết nói sao, chỉ cười gượng.

Thiếu nữ lại hỏi:

- Âu Dương Bình, nếu ta cự tuyệt ngươi lần yêu cầu cuối, nhất định không chịu kết duyên với ngươi, thì chắc là ngươi giận ta đến thâm nhập cốt tủy phải không?

Âu Dương Bình lắc đầu cười:

- Cô nương chịu kết duyên hay không, là tùy ở cô nương, dù ta có bị thất vọng cũng không giận nhưng...

Thấy hấn dừng lại, thiếu nữ hỏi:

- Nhưng làm sao?

Âu Dương Bình nhướng lông mày cười ha hả:

- Nếu cô nương không chịu kết duyên với ta, thì ta cũng không để cho cô nương kết duyên với ai nữa.

Nhạc Long Phi ghé vào tai Vũ Văn Kỳ khẽ nói:

- Âu Dương Bình quả thật là một quái nhân, quái nhân đặc biệt.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười xua tay ra hiệu cho chàng im lặng để nghe. Chỉ thấy thiếu nữ áo tía cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Người lấy cớ gì mà cấm ta kết duyên với người khác? Nếu ta cứ kết duyên, người làm gì được ta?

Âu Dương Bình đôi mắt quắc lên một cách hung dữ nói:

- Cô nương lấy ai, ta sẽ giết người ấy, lấy một trăm người, ta giết cả trăm, để cho cô nương suốt đời góa bụa.

Thiếu nữ chẳng những không giận, lại cười khanh khách:

- Âu Dương Bình, tâm địa người thật là độc quá.

Âu Dương Bình cười nhạt:

- Nếu bụng ta không ác, tay ta không độc thì làm sao lại liệt vào hàng Càn Khôn Lục Ác.

Thiếu nữ cau đôi mày liễu nhìn trừng trừng vào mặt Âu Dương Bình mặt lạnh như tiền thủng thẳng nói:

- Cái danh Càn Khôn Lục Ác có thể dọa nổi những kẻ tầm thường, chớ đối với ta thì có nghĩa lý gì? Nếu ta không nghĩ tình người đã tặng ta con Thanh Thông mã thì người đã chết về tay ta từ lâu rồi, còn đâu mà ăn nói ngông cuồng như vậy?

Âu Dương Bình lắc đầu cười:

- Cô nương chớ định dùng lời nói khích để ta phải động võ, Âu Dương Bình này đối với ai cũng không bao giờ chịu lép vế, nhưng với cô nương thì khác, cô nương tát ta ba cái thì ta cũng chỉ cười mà lãnh, quyết không lùi tránh.

Nói chưa dứt lời, nhanh như cắt, Tử y thiếu nữ đã giơ bàn tay, tát đôm đốp vào mặt Âu Dương Bình luôn ba cái.

Tử y thiếu nữ động tác nhanh như điện, vả lại trong lúc bất ngờ, nên cái tát thứ nhất Âu Dương Bình lãnh đủ, Âu Dương Bình vốn võ công thượng thừa nên nếu hấn muốn hai cái sau hấn chỉ hơi né người là tránh khỏi. Nhưng hấn không dám tránh, vì ở câu vừa rồi hấn vừa thốt ra là thiếu nữ đã giơ bàn tay ngọc ra tát liền, làm cho Âu Dương Bình con người đi đâu cũng võ ngực là danh liệt Càn Khôn Lục Ác không thể nuốt lời được, đành cười mà chịu trận.

Cũng may là ba cái tát của Tử y thiếu nữ chưa thi triển công lực nàng tát xong, khoe thu ba lóng lánh nhìn Âu Dương Bình mỉm cười nói:

- Âu Dương Bình, ba cái tát vừa rồi chỉ là trừng phạt nhẹ để ngươi nhớ, từ nay đừng nói với ta cái giọng ngông cuồng như thế, ngươi nên biết bụng ta ác, tay ta độc chẳng kém gì ngươi.

Âu Dương Bình nghe xong, sắc mặt đang ngượng ngùng bỗng lặn thốt nhiên phá lên cười sảng sặc.

Tử y thiếu nữ ngẩn người, không hiểu hấn sao lại cười bèn hỏi:

- Ngươi cười cái gì?

Âu Dương Bình cười nói:

- Ta cười vì tâm địa cô nương như vậy, thủ đoạn hung hãn như vậy thiệt là hợp với ta quá, bị ba cái tát này, ta đầu phanh thầy nát óc cũng phải tìm đủ mọi cách đưa nàng về làm Âu Dương phu nhân mới được.

Vũ Văn Kỳ nghe xong khẽ cười thầm, nói với Nhạc Long Phi:

- Long ca ca, tính tình đôi trai gái này thiệt là kỳ quái thú vị, tiểu muội muốn kết bạn với thiếu nữ đó quá.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ chưa kịp nói gì, chợt tai nghe thiếu nữ nói với Âu Dương Bình:

- Âu Dương Bình, có phải ngươi vừa nói từ bé tới giờ chưa bao giờ nói một thành hai có đúng không?

Âu Dương Bình gật đầu đáp:

- Âu Dương Bình tuy bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa nhưng rất trọng chữ "tín".

Tử y thiếu nữ cười nói:

- Ngươi đã trọng chữ "tín" sao không giữ lời hứa?

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi:

- Cuộc gặp gỡ đêm nay chưa đầy một canh giờ, cô nương muốn ta giữ lời hứa gì?

Tử y thiếu nữ nói:

- Ngươi hẹn ta mỗi lần gặp mặt sẽ tặng ta một vật báu thể gian hãn hữu, lần thứ nhất ngươi tặng ta con Thanh Thông mã, còn lần này ngươi tặng ta cái gì?

Âu Dương Bình thò tay vào túi, cười ha hả:

- Cô nương không nhắc suýt nữa ta quên mất, lần này ta tặng cô nương một chiếc hộp bằng sắt.

Nói xong lôi trong túi ra một chiếc hộp sắt, vuông vắn chừng ba tấc dày độ hơn một tấc đưa cho thiếu nữ.

Thiếu nữ đỡ lấy chiếc hộp nhìn qua một lượt rồi cau mày hỏi:

- Cái hộp này dường như được đúc bằng cả khối sắt, làm thế nào mở được? Trong này có vật gì?

Âu Dương Bình lắc đầu cười:

- Ta cũng không biết mở thế nào và trong này đựng gì.

Thiếu nữ tức giận nói:

- Đã thế sao còn gọi là vật quý hiếm.

Vừa nói vừa hầm hầm giận dữ toan cầm chiếc hộp ném xuống hồ.

Âu Dương Bình vội xua tay ngăn lại, mỉm cười nói:

- Chiếc hộp sắt này của một nhà giàu bậc nhất ở Lạc Dương bỏ rất nhiều tiền thuê ba tiêu sư có tiếng bí mật hộ tống đến Cam Túc, bị ta cướp được ở dọc đường, nên ngay bây giờ chưa rõ cách mở và bên trong là gì, song có thể đoán được vật này quyết không tầm thường.

Tử y thiếu nữ nghe lời, bèn giắt chiếc hộp vào lưng đoạn chỉ tay lên trời, mỉm cười nói với Âu Dương Bình:

- Ngươi là người biết trọng lời hứa thì bây giờ tới giờ rồi, ngươi nên về đi.

Âu Dương Bình thấy Tử y thiếu nữ trước sau đối với mình vẫn không có chút ân tình, chỉ thở dài một tiếng, tà áo trắng phấp phới, thân hình bay khỏi chỗ đứng hơn bốn trượng, lần theo lối cũ đập sóng ra khỏi chỗ chiếc thuyền con đậu, mái chèo khua động, thoáng chốc đã lặn vào màn sương đêm.

Tử y thiếu nữ đưa mắt nhìn theo, thấy Âu Dương Bình đã đi khuất, mới ngẩng đầu lên trời nhìn những ngôi sao mọc đầy chỉ chút khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

Vũ Văn Kỳ chưa kịp hỏi ý Nhạc Long Phi, lập tức từ trên nóc Vọng Minh Cư nhảy xuống.

Nàng vừa động nhẹ một tiếng, Tử y thiếu nữ giật mình quay lại hỏi:

- Ai đó?

Vũ Văn Kỳ đứng cách xa thiếu nữ chùng sáu bảy thước vòng tay mỉm cười hỏi:

- Tiểu muội Vũ Văn Kỳ, xin hỏi tử tử phương danh quý tánh?

Cái vẻ phong trần tuyệt đại cao quý như tiền của Vũ Văn Kỳ ai trông cũng mến, rất dễ gây thiện cảm cho đối phương nên Tử y thiếu nữ tuy khó tánh nhưng sau khi trông qua Vũ Văn Kỳ một lượt cũng phải tươi cười đáp:

- Ta tên gọi là Lãnh Băng Tâm, Vũ Văn cô nương...

Vừa nói đến đây Nhạc Long Phi cũng từ phía sau nhà Vọng Minh Cư nhảy ra.

Lãnh Băng Tâm chợt biến sắc mặt, "ồ" một tiếng rồi nói:

- Té ra các vị ở đây nghe lén đã lâu?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói:

- Lãnh cô nương đừng lầm, không phải chúng ta cố ý nghe trộm.

Lãnh Băng Tâm đôi mắt sắc như nước lạnh như băng mím môi nói:

- Nếu không cố ý nghe trộm, thời các vị ở đây làm gì?

Nhạc Long Phi không quen nghe giọng hách dịch kiêu kỳ ấy, bèn tiến lại gần lắng giọng nói:

- Lãnh cô nương, Vọng Minh Cư đây là nhà của Vũ Văn cô nương, chẳng lẽ cô nương đến được mà cô ấy không đến được hay sao?

Lãnh Băng Tâm nghe đối phương nói giọng châm chọc, ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, lúc ấy mới nhận ra người trước mặt mình là một trang thiếu niên anh tuấn nho nhã, nàng sững sốt giây lâu, tính kiêu căng lại nổi dậy, nhìn chằm chằm vào Nhạc Long Phi trầm giọng nói:

- Nói bậy, ta đến đây từ sớm chỉ thấy phía sau ngôi nhà có một ngôi mộ mới, ngoài ra có ai đâu?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nhạt:

- Lãnh cô nương, trông phong cách cô nương thì phải là một vị cân quốc anh hùng, thông minh tuyệt đỉnh mới phải chứ, có đâu lại bất thông tình lý như vậy?

Vũ Văn Kỳ biết tính Lãnh Băng Tâm rất kiêu ngạo, thấy Nhạc Long Phi trách móc như vậy sợ nàng giận mặt, đang tìm cách giải hòa, ai ngờ sự việc xảy ra ngoài ý liệu, mấy câu

trách móc của Nhạc Long Phi làm cho thiếu nữ hết giận, nét mặt trở nên rạng rỡ tươi cười hỏi lại:

- Người nói thử ta coi, thế nào là bất thông tình lý?

Nhạc Long Phi nói:

- Ngồi mộ phía sau nhà là chỗ an giấc ngàn năm của Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch tức là bá phụ cả Vũ Văn Kỳ cô nương đây, Vũ Văn cô nương học đã thành tài bữa nay xuống núi về thăm mộ bá phụ. Vậy Lãnh cô nương có còn nói chúng ta nói bậy, chẳng phải là bất thông tình lý là gì?

Lãnh Băng Tâm má hồng ửng đỏ, vòng tay thi lễ, nói với Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ:

- Nếu quả vậy thì ta thực là thất lễ nói càn, mong Vũ Văn cô nương và Nhạc huynh thứ lỗi.

Wũ Văn Kỳ nghĩ bụng: "Cô này thiệt là tính tình quái gở, mình nói ngọt thì cô ta hống hách cự lại, đến lúc bị Nhạc ca ca mắng thì lại cung kính nhận lỗi, thế là sao?", nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói:

- Lãnh cô nương đừng quá khiêm, nếu chúng ta không hâm mộ phong tư cốt cách tuyệt thế của cô nương, mà muốn với cao kết thân thì chẳng ra đây làm phiền cô nương.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, chú ý nhìn Vũ Văn Kỳ rồi lắc đầu:

- Vũ Văn cô nương, câu "phong tư cốt cách tuyệt thế" đó, xin để nhường hai vị mới xứng, còn Lãnh Băng Tâm này chỉ đáng gọi "lang tâm lạt thủ quái hồng trang" mà thôi! Hai vị thực tâm muốn kết bạn với Lãnh Băng Tâm này ư?

Nhạc Long Phi nghe Lãnh Băng Tâm tự xưng là "lang tâm lạt thủ quái hồng trang" thì suýt bật cười nhưng phải cố giữ vẻ mặt nghiêm trang vòng tay nói:

- Lãnh cô nương băng tâm ngọc khiết, thoát tục siêu phàm, nếu hạ cố chịu kết giao với chúng ta thì còn gì vinh hạnh cho bằng.

Lãnh Băng Tâm đôi mắt long lanh nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười rất tươi rồi nói:

- Nhạc huynh không mắng ta nữa chứ?

Nhạc Long Phi cười nói:

- Xin Lãnh cô nương thứ tội đường đột vừa rồi.

Lãnh Băng Tâm giơ bàn tay ngọc xua mấy cái rồi cười khanh khách:

- Những việc vừa rồi đừng ai nhắc đến nữa, lúc này chúng ta nên nghĩ xem cách thức kết giao thế nào cho tiện.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe câu “cách thức kết giao” thì ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Lãnh Băng Tâm lại mỉm cười nói:

- Chúng ta tuy chẳng là những kẻ “lưu lạc thiên nhai” song cũng là những người “gặp gỡ nhau lại sẵn quen”, ta nghĩ nếu chúng ta không kết bạn, thì hồng Nam nhận Bắc, chẳng phiền nhiễu đến ai, còn nếu đã kết bạn thì cũng nên thân mật đôi chút.

Nhạc Long Phi chưa kịp trả lời, Vũ Văn Kỳ đã mỉm cười gật đầu:

- Đúng, đúng, đã kết giao bằng hữu thì phải thân mật, càng thân càng hay.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi:

- Ý Nhạc huynh thế nào? Chúng ta có nên đắp đất làm hương kết nghĩa kim lang thề cùng sống chết chẳng?

Nhạc Long Phi nhân vì chưa rõ lai lịch Lãnh Băng Tâm, thế nên trong bụng trù trù chưa quyết, nay thấy tự miệng đối phương nói ra, Vũ Văn Kỳ lại tỏ vẻ cao hứng cực điểm nên đành gật đầu đồng ý.

Ba người đắp đất làm hương, đối thiên lập thệ xong mỗi người đều kể tên tuổi ra, Nhạc Long Phi lớn nhất làm huynh trưởng, Vũ Văn Kỳ lại nhỏ hơn Lãnh Băng Tâm nửa tuổi.

Lãnh Băng Tâm chú ý nhìn Vọng Minh Cư, tỏ vẻ cung kính nói với Vũ Văn Kỳ:

- Kỳ muội, chúng ta kết nghĩa kim lan thì bá phụ muội là bá phụ tử, tử phải vào lễ bá phụ mới được.

Nhạc Long Phi thăm phục nàng là người biết lễ giáo nên hai người bèn đưa Lãnh Băng Tâm vào trước mộ Vũ Văn Bạch Thạch làm lễ.

Lãnh Băng Tâm lễ xong, bèn lấy chiếc hộp sắt của Âu Dương Bình tặng mình lúc nãy đưa cho Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói:

- Kỳ muội, câu chuyện vừa rồi chắc hai người đã nghe rõ, chiếc hộp này quyết không phải vật tầm thường, ngu tử xin tặng muội làm lễ ra mắt.

Vũ Văn Kỳ khi nào chịu nhận nhưng bị Lãnh Băng Tâm ép mãi bèn nhìn Nhạc Long Phi cười nói:

- Long ca ca, Băng tử nhất định bắt muối phải nhận lễ kiến diện, ca ca làm huynh trưởng vậy tất cũng tặng Băng tử vật gì chứ?

Lãnh Băng Tâm vỗ tay cười nói:

- Kỳ muội nói phải lắm, để xem ca ca có vật gì quý tặng tiểu muội không nào?

Nhạc Long Phi không đề phòng việc ấy, chàng tự nghĩ chẳng có vật gì tặng được, bất giác đôi má đỏ ửng, ấp úng nói:

- Ta... ta...

Vũ Văn Kỳ đã chủ định, mỉm cười nói:

- Long ca ca đừng ngại, huynh tặng Băng tử một chiếc lông chim đen là xong.

Nhạc Long Phi vì chiếc lông chim là đại biểu cho sự phản Thanh phục Minh quan hệ trọng đại trước khi biết rõ khuynh hướng, lai lịch đối phương, chưa muốn để lộ hình tích vội, nay thấy Vũ Văn Kỳ đã gọi ra, đành lấy một chiếc ra cầm ở tay, nhìn Lãnh Băng Tâm trang nghiêm nói:

- Băng muội có muốn lấy chiếc lông chim này không?

Lãnh Băng Tâm nói:

- Ca ca là huynh, một chiếc lông chim ca ca tặng tiểu muội cũng coi trọng Thái Sơn, sao lại không lấy?

Nhạc Long Phi chưa kịp trả lời, Vũ Văn Kỳ đã mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm:

- Băng tử, chiếc lông chim này không phải tầm thường, nó đại biểu cho một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn hai người, thấy trước ngực đều có cài một chiếc lông chim như thế bèn gật đầu đáp:

- Xin Kỳ muội giảng cho nghe, bất cứ chiếc lông chim này đại biểu cho ý nghĩa gì ngu tử cũng muốn lấy.

Nhạc Long Phi tay cầm chiếc lông chim đen, đôi mắt long lanh sáng quắc, đồng dục nói:

- Băng muội nếu không muốn xã tắc Hán tộc rơi vào tay Mãn nô đồng lòng quyết chí khôi phục cơ đồ thì xin nhận chiếc lông chim này.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, giơ tay đỡ lấy chiếc lông chim, gài vào ngực, cười khanh khách mà rằng:

- Long ca ca, tiểu muội cũng là con cháu nhà Hán, khi nào lại muốn giang sơn gấm vóc ông cha để lại cho giặc giày xéo! Đợi đến ngày Nam Hải Anh Hùng hội, may ra ta có thể cưới con ngựa Thanh Thông là giống ngựa quý ngày đi xa ngàn dặm của Âu Dương Bình tặng tiểu muội, chạy thẳng về kinh cắt cái đầu của hoàng đế Thanh đình đem về chơi.

Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm sốt sắng tán thành cũng hơi yên tâm, mỉm cười nói:

- Băng muội, đâm chết hoàng đế Thanh đình là việc khó vả lại không ích cho việc quang phục sơn hà bao nhiêu, nhiệm vụ trọng yếu của chúng ta hiện giờ là liên lạc với anh hùng chí sĩ trong tám cõi bốn phương và giảng cho dân chúng ý thức được ý nghĩa dân tộc cùng lắng lắng chờ thời cơ nhất tề khởi sự.

Lãnh Băng Tâm khẽ gật đầu, đoạn lại mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ:

- Long ca ca vừa nói Kỳ muội đã học thành tài xuống núi, vậy sư phụ của hiền muội là vị võ lâm tiền bối nào vậy?

Nhạc Long Phi đón lời:

- Ân sư Kỳ muội là Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái, một trong hai vị Trung Châu Song Tuyệt đó.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng cười nói:

- Kỳ muội là đồ đệ của Hàn Nguyệt sư thái thì tất võ công phải tuyệt thế kinh nhân, còn Long ca ca thế nào?

Nhạc Long Phi nghiêm chỉnh đáp:

- Gia sư họ Chu, tên Nhuận Ba, người ta thường gọi là Nhật Nguyệt Thần Phan, trường tu ở Bắc Thiên Sơn Đan Tâm giáp.

Lãnh Băng Tâm chưa từng nghe tên ấy bao giờ, vừa khẽ cau đôi mày lại, Vũ Văn Kỳ mỉm cười hỏi:

- Băng tỷ chỉ biết hỏi tiểu muội và Long ca ca thôi, còn lai lịch sư môn của Băng tỷ...

Lãnh Băng Tâm xua tay cười ngắt lời:

- Kỳ muội và ca ca đừng hỏi lai lịch ta thì tốt hơn.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Lãnh Băng Tâm đôi mắt mơ màng cười:

- Nếu Long ca và Kỳ muội biết lai lịch của ta thì tất sẽ cắt áo tuyết giao, như vậy chẳng buồn lắm sao! Vậy nên ta định để thủng thủng ít lâu, chờ cho giao tình chúng ta thân mật hơn chút nữa, lúc ấy nói rõ lai lịch thì hơn.

Nhạc Long Phi nghiêm sắc mặt nói:

- Băng muội là người hào sảng, sao câu nói vừa rồi lại không hợp lý, chúng ta đã kết nghĩa kim lang, dù Băng muội xuất thân bất chính đi nữa cũng quyết không khi nào khinh rẻ nhau mà chia rẽ.

Lãnh Băng Tâm cười nói:

- Thực ra môn hộ lai lịch tiểu muội cũng không đến nỗi hèn kém, chỉ sợ người nghe thấy thì thấy ghê sợ thôi.

Vũ Văn Kỳ nhướng cao đôi mày liễu, nháy mắt nói:

- Băng tỷ không cần nói, tiểu muội có thể đoán ra lai lịch tỷ tỷ.

Lãnh Băng Tâm đăm đăm nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười:

- Kỳ muội đoán xem, ta e tiểu muội đoán không trúng đâu.

Vũ Văn Kỳ cười nói:

- Trong võ lâm đương thời, có một vị tiền bối rất ít khi giao tiếp với đời, chọn đồ đệ rất nghiêm ngặt, thường đặt ra bốn tiêu chuẩn không thu dụng đồ đệ: nam đồ đệ không thu, tư chất kém không thu, dung mạo không đẹp không thu, tâm địa không hung hãn, không thu. Đối với bốn điều lệ ấy, Băng muội đều không phạm vào điều nào, phải chăng đó chính là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên?

Lãnh Băng Tâm có vẻ kinh dị, nhìn Vũ Văn Kỳ cười:

- Kỳ muội thông minh thật, sao vừa đoán đã trúng ngay lai lịch tỷ tỷ. Bốn chữ Ô Mông Xà Nữ của gia sư làm cho nhân vật phái võ lâm phải nhức đầu. Nếu Long ca ca và Kỳ muội khinh ghét, thì chuyện đắp đất làm hương, thề bồi kết nghĩa của chúng ta vừa rồi khỏi cần bàn đến nữa.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói:

- Sao Băng muội nói thế? Thiệu lão tiền bối ẩn cư ở núi Ô Mông rất ít khi ra đời, dẫu tính tình có hơi cổ quái nóng nảy, chưa thể bảo là chính phái hoặc tà phái được, Băng muội

là môn hạ của người, kết nghĩa với chúng ta thì có hại gì? Nếu Thiệu lão tiên bối cũng tham dự Nam Hải Anh Hùng hội thì để chúng ta đến bái kiến để chiêm ngưỡng dung nhan.

Lãnh Băng Tâm thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ không vì môn hộ của mình mà tị hiềm, bất giác cao hứng, mỉm cười rất tươi mà rằng:

- Sư phụ sai ta đi trước, xem những người được Nam Hải Đồ Long Lê Phóng Hạc mời tới Nam Hải Anh Hùng hội là những nhân vật nào, nếu quả thực là những tay cao thủ đều tề tựu ở đó, xứng đáng để sư phụ tới dự thì ta sẽ báo cho người định liệu.

Wu Văn Kỳ hơi cau mày, nhìn Lãnh Băng Tâm hỏi:

- Ô Mông và Nam Hải cách xa nhau lắm, Băng tỷ muốn về báo tin thì...

Lãnh Băng Tâm không đợi Vũ Văn Kỳ nói hết, vội cười, ngắt lời:

- Ngươi tỷ không cần về báo tin, chỉ cần dùng thuật Linh Xà truyền tin ở ngoài ngàn dặm có thể báo tin cho sư phụ hay được.

Nhạc Long Phi hỏi:

- Thế nào là thuật Linh Xà truyền tin?

Lãnh Băng Tâm cười nói:

- Phải bắt một con rắn, bất cứ ở nơi nào, sai nó truyền tin đi, rồi cứ một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền nghìn, thế là tự khắc sư phụ trong núi sẽ biết tin ta.

Wu Văn Kỳ lắc đầu le lưỡi nói:

- Cái phương pháp kỳ dị đó nghe thật như trong chuyện quỷ thần.

Lãnh Băng Tâm nói:

- Kỳ muội không tin, ta sẽ biểu diễn ngay bây giờ cho Long ca và Kỳ muội xem.

Nhạc Long Phi vốn tính tò mò, nghe nói thế bèn vỗ tay cười, nói:

- Hoan nghênh, hoan nghênh! Ta và Kỳ muội xin lau mắt chờ sẵn xem Băng muội biểu diễn tuyệt kỹ Ô Mông phái.

Lãnh Băng Tâm mỉm một nụ cười tươi, đoạn quay mình lại, hướng theo chiều gió hít hơi mấy cái, rồi gọi Vũ Văn Kỳ:

- Vũ Văn Kỳ muội, muội thử ra phía bờ hồ cách sáu bảy thước về hướng tây nam, xem có phải là có cái hang rắn không?

Vũ Văn Kỳ từ bé vẫn sợ rắn, nghe nói thể tổ úy trù trù, Lãnh Băng Tâm thấy vậy, cười nói:

- Kỳ muội yên tâm, có đồ đệ duy nhất Ô Mông Xà Nữ ở đây mà chẳng lẽ lại để một con rắn ba màu nhỏ trong hang hại muội được sao?

Vũ Văn Kỳ đôi má ửng đỏ, lập tức đứng lên, phóng mình nhảy về phía tây nam, thò đầu xem, chợt ngạc nhiên kêu:

- Băng tử, đứng ở đây có cái hang thật, sao Băng tử lại biết ở đây có hang rắn?

Lãnh Băng Tâm cùng Nhạc Long Phi thủng thẳng đi tới, mỉm cười nói:

- Đánh hơi tìm rắn là thủ đoạn cao minh gì đâu? Ngay như tử biết ở trong này là một con rắn nước ba màu, dài chừng năm thước, thì dù những người làm nghề bắt rắn chuyên môn cũng có thể làm nổi.

Vừa nói tới đây, từ trong hang rắn có một con rắn từ từ bò ra.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều chú ý nhìn, quả thấy một con rắn nước mình có nhiều vân sắc sỡ lẫn lộn đủ ba màu đỏ, đen lam, dài chừng trên dưới năm thước.

Lãnh Băng Tâm giơ cánh tay ngọc ra, con rắn nước ba màu nghiễm nhiên leo cánh ta nàng mà bò lên, ngẩng cái đầu ba góc ghé sát mặt nàng, trong khi nàng truyền tin cho rắn, thì miệng người và miệng rắn dường như dính sát vào nhau.

Vũ Văn Kỳ thấy thế sợ quá, bước lùi lại một bước, Nhạc Long Phi cũng cau mày lại.

Lãnh Băng Tâm và con rắn ba màu liên lạc một lúc thiệt lâu, cánh tay ngọc vung lên, con rắn hóa thành một đạo huyền quang nhảy xuống Thái Hồ biến mất.

Nhạc Long Phi hỏi:

- Băng muội sai con rắn truyền tin gì thế?

- Tiểu muội bảo nó xuống hồ, gọi con rắn chúa và một trăm con rắn nước khác lên đây chào tiểu muội.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ nói:

- Nếu con rắn nước ba màu đó làm theo đúng lời Băng tử dặn thì Long ca và muội quả thực may mắn được thấy một cảnh lạ mắt chưa ai từng trông thấy.

Lãnh Băng Tâm cười nói:

- Dưới nước ít rắn, nên cũng không có giống gì đặc biệt bao giờ qua những chỗ núi hẹp ít người đi đến, ta sẽ mở một hội gọi là Vạn xà đại hội để Long ca và Kỳ muội xem cho rộng kiến thức.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi:

- Tất cả loài rắn trong thiên hạ đều ở dưới quyền cai quản của Băng tử ư?

Lãnh Băng Tâm gật đầu:

- Ta rất thích gặp một con rắn quật cường hung dữ, nhưng rất tiếc là chưa gặp được.

Nói đến đây chợt ngừng mặt hít hít mấy cái rồi trở ra mặt hồ cười nói:

- Thái Hồ xà vương và một trăm con rắn ta sai đi tìm đã tới kìa.

Hai người đưa mắt trông theo, quả nhiên thấy giữa hồ nước sôi sùng sục quả nhiên hiện lên vô số những cái đầu rắn cất cao khỏi mặt nước, trong đó có một con rắn đầu lớn bằng cái chậu.

Vũ Văn Kỳ được trông thấy tận mắt cảnh tượng kỳ khôi đó mới biết lời Lãnh Băng Tâm nói vừa rồi có thể dùng rắn truyền tin cho Thiệu Hàm Yên, không phải lời nói dối, bất giác nghĩ thầm, nếu có người nào chẳng may bị vây khốn trong Vạn xà đại hội gì gì đó thì biết làm thế nào?

Lãnh Băng Tâm thốt nhiên trong miệng huýt một tiếng dài, tà áo tung bay lên, bàn tay ngọc khẽ vẫy một cái, tức thì đàn rắn trăm con gồm cả con rắn chúa đều lắng lặng lặn xuống hồ đi mất.

Nhạc Long Phi lắc đầu than rằng:

- Tuyệt kỹ dạy rắn của Băng muội ta cho là đệ nhất.

Lãnh Băng Tâm cười nói:

- Có gì mà đáng kể, Long ca ca và Kỳ muội ngày khác nếu đến Ô Mông núi chơi, tiểu muội còn có thể huy động hàng vạn con rắn ra đón khách.

Vũ Văn Kỳ khẽ kêu lên một tiếng rồi nói:

- Muội sợ rắn lắm, nếu bây giờ cho đứng giữa một đàn rắn hàng vạn con thì chắc là không chịu nổi.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười, quay lại nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi:

- Long ca ca và Kỳ muội định đến rằm tháng mười này sang đảo Nam Hải Độc Long dự Nam Hải Anh Hùng hội ngoài ra còn đi đâu nữa không?

Nhạc Long Phi lắc đầu đáp:

- Gia sư sai huynh đi hành hiệp giang hồ, trừ gian cứu nhược, và luôn luôn đem đại nghĩa dân tộc hiếu dụ quần chúng mọi việc đều được tự hành động, không có bó buộc gì cả, Băng muội hỏi thế làm gì?

Lãnh Băng Tâm cười nói:

- Muội muốn hẹn Long ca và Kỳ muội lần sau gặp thì có thể gặp ở đâu?

Vũ Văn Kỳ kêu lên:

- Lần sau gặp? Băng tỷ muốn chia tay chúng ta bây giờ sao?

Lãnh Băng Tâm cười đáp:

- Gia sư giao cho ta một việc, tới nay vẫn chưa xong, nên ngay lúc này chưa thể cùng đi với Long ca và hiền muội được, để tháng sau chúng ta sẽ gặp ở một địa điểm nào đó thì hơn.

Nhạc Long Phi cười nói:

- Băng muội đã có việc thì cứ xin tự nhiên, còn địa điểm thì tùy Băng muội tự quyết.

Lãnh Băng Tâm nghĩ một lát nói:

- Một tháng sau chúng ta sẽ gặp ở sườn núi Tiên Hà lĩnh Bách Hàn phong được không?

Nhạc Long Phi gật đầu nói:

- Tiên Hà lĩnh cảnh đẹp lắm, nhân tiện ta đến du ngoạn một chuyến.

Nói tới đây, bất giác trông ra mặt hồ mênh mông, bát ngát, rồi lại nhìn Lãnh Băng Tâm cười nói:

- Băng muội không có thuyền thì thế nào mà đi được? Không lẽ bay trên mặt hồ sao?

Lãnh Băng Tâm trở về phía đông nam mỉm cười nói:

- Thuyền muội đậu ở chỗ đám mây che mù mịt kia kìa, đập sóng qua thuyền thì cũng hơi xa, nhưng muội đã dặn Thái Hồ xà vương lúc nãy, nó sẽ đưa muội sang.

Nói xong thối lên một hồi dài, nghe thật du dương êm ái, con rắn chúa đầu lớn như cái chậu từ từ thò lên mặt nước, cao tới hơn một thước.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>